

Η ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΡΑΠΠΟΥ.

(Τέλος.)

Ὁ Ῥάππος ὅμως ἐν τῷ μεταξύ ἱδρύσε· μὲ τὰ ληφθέντα χρήματα μίαν νέαν ἀποικίαν παρὰ τῇ Πισβούργῃ ἐν Ohio, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Ἀρμονίαν-Οἰκονομίαν (Harmony-Economy), καὶ τὴν ὁποίαν ἐνέγραψεν ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς κοινότητος οὐχὶ εἰς τὸ κοινὸν ὄνομα τῶν ὁπαδῶν του ἀλλ' εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ υἱοῦ του Ράιχερτ — (ὁ φυσικὸς υἱὸς του Ἰωάννης εἶχεν ἀποθάνῃ τῷ 1811, ἔζη δὲ μόνον μία θυγάτηρ του ὀνόματι Ῥοσίνα). — Πρὸς δικαιολόγησιν τῆς τρίτης ταύτης ἱδρύσεως ἀποικίας καὶ τῶν νέων κόπων καὶ μόχθων ἃς ἀπῆτει, εἶπεν εἰς τοὺς ὁπαδούς του, ὅτι αὕτη εἶνε ἡ τρίτη ἐγκατοικησις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, ὥς ὤφειλε νὰ γείνη κατὰ τὴν Γραφήν, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἡ χιλιετῆς βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ θέσῃ πέρας εἰς ὅλας τὰς δοκιμασίας τῶν ἐκλεκτῶν του. Καὶ θριαμβεύων ἐπεδείκνυνεν αὐτοῖς τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Ὁβεν, ὅστις μὲ ὅλα του τὰ χρηματικὰ μέσα δὲν κατάρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῶν ἐπαγγελιῶν του, ἐνῶ αὐτός, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πεφωτισμένος, καὶ τρίτην ἤδη φορὰν ἀνοικοδομεῖ λαμπρῶς εἰς τοὺς πιστοὺς του τὸ χριστιανικὸν κράτος τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ τῆς κοινοκτημοσύνης.

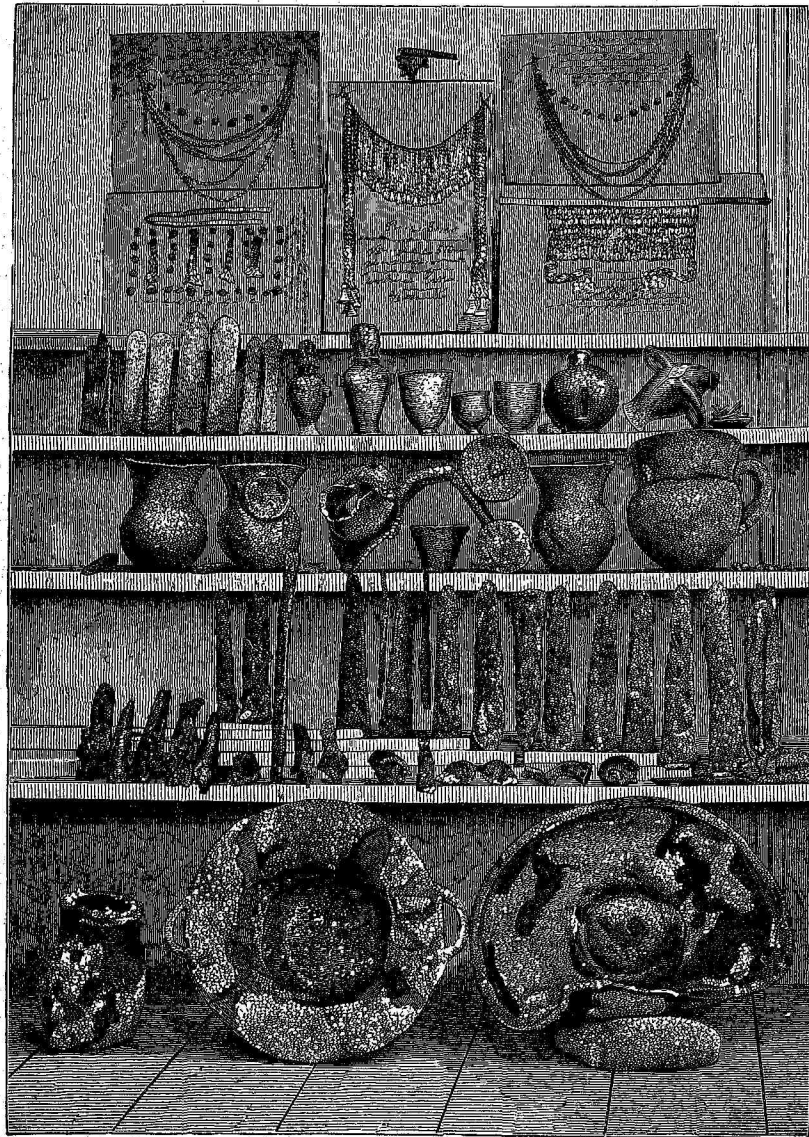
Πραγματικῶς ἡ νέα αὕτη ἀποικία ἀνῆλθεν εἰς λαμπροτέραν ἔτι ἀκμὴν ἢ αἱ δύο πρότεραι. Αἱ οἰκίαι ὑποδομήθησαν ἐξ ὅπων πλίνθων, οἱ κῆποι, οἱ ἀμπελώνες, οἱ ἀγροί, καὶ πᾶσαι αἱ φυτεῖαι καὶ αἱ νομαὶ ἔλαβον θάυμασίαν ἐπίδοσιν καὶ προκοπὴν. Ἡ κτηνοτροφία, ἡ γεωπονία, ἡ βιομηχανία προώδεον θάυμασίως. Ἡ μεγάλη εὐημερία καὶ ἡ γενικὴ πρόοδος ἦτο τοῖς πᾶσι καταφανής, καὶ ἡ κοινότης ἔχαιρε μεγάλῃ φήμῃ διὰ τὴν ἱκανότητα, τὴν οἰκονομίαν, τὴν χρηστότητα καὶ δικαιοσύνην, τὴν ἀγαθοεργίαν, τὴν φιλοξενίαν καὶ τὴν αὐστη-

ρὰν τιμιότητα τῶν μελῶν της. Οὗτοι ἦσαν ἤδη ἀναμφιβόλως ἑκατομμυριοῦχοι, καὶ ὅμως ἔζων ὥς δοῦλοι, καθότι οὐ μόνον ἡ ἀπλουστάτη καὶ ὄντως σπαρτιατικὴ αὐτῶν διαίτα ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς αὐτῶν βίος ἐξηρτάτο καὶ ἐκάνονίζετο ὑπὸ τῆς ἀπεριορίστου αὐθαιρεσίας τοῦ πατριάρχου των.

Ὁ Ῥάππος καὶ ὁ θετὸς υἱὸς του κατῴκουν ἐν τούτοις τὴν μεγαλητέραν καὶ καλητέραν οἰκίαν τῆς πόλεως Οἰκονομίας, ἔτρεφον τέσσαρας ὠραιωτάτους ἵππους, ἔτρωγον καὶ ἔπινον ἐξ αἰρέτα, ἐν συντόμῳ, ἔζων ἀνέτως καὶ πολυτελῶς καὶ δὲν ἐργάζοντο σχεδὸν καθόλου πλέον. Ὁ Ῥάππος ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὥς βασιλέα ἐν τῷ αὐτοδημιουργήτῳ κράτει του καὶ ἐλάμβανε παρὰ τῶν ὑπηκόων του πᾶν ὅτι ἐχρειάζετο. Ἡ θέλησις αὐτοῦ, ὥς θείου ἀπεσταλμένου, ἴσχυεν ὥς ἀπαραβίαστος νόμος, καὶ ἐξήγγελλεν αὐτὴν κατὰ τε τὸ κῆρυγμά του ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ κατὰ τὰ κοινὰς ἐσπερινὰς συνεντεύξεις τῶν μελῶν, αἵτινες ἤρχιζον καὶ ἐτελείωνον μὲ προσευχὰς καὶ ψαλμωδίας.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλον ἐν ἡλαττοῦτο ὁ ἀριθ-

μὸς τῶν μελῶν τῆς κοινότητος, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τοῦ θανάτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς ἀγαμίας, ἦτις ἤδη εἶχε καταστῇ δόγμα, προσέτι δὲ καὶ διότι οἱ νεώτεροι, γινόμενοι ἐνήλικες, ἐγκατέλειπον τὴν ἀποικίαν, καίτοι διὰ τῆς ἀποχωρήσεώς των ἔχανον τὰ ἐπὶ τῆς κοινῆς περιουσίας δικαιώματά των καὶ ἀντὶ τῆς δεκαετοῦς ἢ δεκαπενταετοῦς ἐργασίας των ἐλάμβανον ὥς μόνον ἐφόδιον ἑκατὸν δολλάρια καὶ μέγα πλῆθος φοβερῶν καταρῶν καὶ ἀναθεματισμῶν, ἥκιστα χριστιανικῶν. Ἐκτὸς τούτου, εἰσεχώρει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τινὰς οἴκους τὸ πονηρὸν πνεῦμα τῆς ἀπιστίας καὶ ἐκλόνει τὴν εἰς τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Ῥάππου πίστιν αὐτῶν. Ἀλλ' ὅτε τέλος

Ὁ «μέγας θησαυρὸς» ἐκ κατειργασμένου χρυσοῦ, ἀνασκαφεὶς ἐν Χισσαρλίκ, ὑπὸ τοῦ Σλήμαν.